

RESOLUCIÓ

Responsabilitat patrimonial

DRET A UNA BONA ADMINISTRACIÓ
CIUTAT GARANTISTA

ANTECEDENTS

Objecte de la queixa

En data 20 d'abril de 2026 la ciutadana va presentar una queixa davant aquesta Sindicatura en què exposava el següent:

- Arran d'una caiguda patida el dia 27 d'octubre de 2022 al carrer, mentre circulava amb un patinet, va iniciar una reclamació de responsabilitat patrimonial i va aportar tota la documentació que se li va requerir.
- Transcorreguts tres anys des de l'inici del procediment, encara no se li havia notificat la resolució de l'expedient de responsabilitat patrimonial.

Actuacions fetes

La Sindicatura va admetre la queixa a tràmit i en va iniciar l'anàlisi per determinar si s'havien respectat els [drets de la ciutadania](#) i els [principis de bona administració](#).

El dia 29 d'abril de 2026, la Sindicatura es va adreçar al [Districte de l'Eixample](#) per tal de conèixer les intervencions fetes en relació amb la queixa presentada.

Resposta dels òrgans afectats

El dia 18 de juny de 2026 aquesta Sindicatura va rebre la informació sol·licitada. L'escrit exposa la tramitació donada a la reclamació de responsabilitat patrimonial instada per la interessada.

CONSIDERACIONS

1. La responsabilitat patrimonial de l'Administració

La responsabilitat patrimonial de l'Administració (RPA) és una institució clau del nostre ordenament jurídic que garanteix el dret de la ciutadania a ser indemnitzada quan pateix un dany com a conseqüència de l'actuació dels poders públics. Parteix del principi general segons el qual qui causa un perjudici està obligat a reparar-lo. En l'àmbit administratiu, aquesta obligació recau directament sobre l'Administració quan el dany deriva del funcionament dels serveis públics.

El seu **fonament constitucional** es troba en els articles 9.3 i 106.2 de la Constitució espanyola, que reconeixen el dret dels particulars a ser indemnitzats per qualsevol lesió que pateixin en els seus béns i drets, sempre que sigui conseqüència del funcionament dels serveis públics, excepte en supòsits de força major.

La **regulació** es troba, d'una banda, en el capítol IV (art. 32 a 37) de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, del règim jurídic del sector públic (RJSP), que estableix els principis generals de la responsabilitat patrimonial, i, de l'altra, en diversos preceptes de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPACAP), especialment els articles 65, 67, 81, 91 i 92, que regulen el procediment administratiu per a la seva tramitació.

La responsabilitat patrimonial de l'Administració és de **caràcter objectiu**, de manera que no cal provar culpa o negligència sinó únicament que el dany deriva del funcionament normal o anormal dels serveis públics. L'Administració respon directament davant la persona perjudicada, sense que això sigui obstacle per poder repetir contra el responsable en cas de dol o culpa greu.

Perquè neixi el dret a indemnització, cal que hi hagi un **dany efectiu, avaluable econòmicament i individualitzat**, que sigui **antijurídic**, és a dir, que la persona particular no tingui el deure de suportar-lo, i que hi hagi una **relació de causalitat** entre l'actuació administrativa i el perjudici.

El reconeixement exigeix la tramitació d'un **procediment administratiu**, iniciat habitualment a instància de la persona interessada dins del termini d'un any, amb acreditació dels fets, la relació causal i la quantificació del dany. L'Administració ha d'emetre una resolució expressa en el termini de sis mesos.

En definitiva, es tracta d'un **mecanisme essencial de garantia dels drets de la ciutadania** davant l'actuació dels poders públics.

2. Tramitació de l'expedient objecte de queixa

En aquest cas concret, consten les actuacions destacades següents:

- 13 de març de 2023: la interessada va presentar una reclamació de responsabilitat patrimonial davant l'Ajuntament pels danys físics i econòmics que va sofrir arran d'un accident de trànsit que imputa a l'estat de netedat de la via i a la il·luminació insuficient.
- 8 de maig de 2023: el Districte de l'Eixample incoa l'expedient, requereix documentació a la interessada i demana informes als òrgans municipals responsables de l'enllumenat i la neteja, així com l'informe d'intervenció de la Guàrdia Urbana de Barcelona.
- 19 de maig de 2023: recepció de l'informe de la Guàrdia Urbana.
- 29 de maig i 2 de juny de 2023: aportació de la documentació sol·licitada a la interessada.
- 7 de juny de 2023: recepció de l'informe de neteja.
- 15 de juny de 2023: citació de testimonis.
- 29 de juny i 5 de juliol de 2023: compareixença dels testimonis de l'accident.
- 14 de febrer de 2024: recepció de l'informe d'enllumenat, després d'haver estat reclamat en diverses ocasions per part de l'òrgan instructor.
- 22 de febrer de 2024: tràmit d'audiència a la interessada.
- 27 de febrer de 2024: presentació d'al·legacions per part de la interessada.
- 28 de febrer de 2024: recepció de l'informe de la companyia asseguradora del consistori.
- 21 de maig i 17 de setembre de 2024 i 7 de gener de 2025: sol·licitud de la interessada d'impuls de la tramitació de l'expedient administratiu.
- 22 de maig de 2026: elaboració de l'informe jurídic.
- 26 de maig de 2026: proposta de resolució.
- 12 de juny de 2026: notificació de la resolució desestimatòria a la interessada.

3. Anàlisi de la dilació procedimental

D'acord amb l'article 91.3 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPACAP), el termini màxim per resoldre i notificar la resolució en els procediments de responsabilitat patrimonial és de **sis mesos**, a comptar des de la data en què la sol·licitud té entrada en el registre de l'òrgan competent.

En el supòsit plantejat, la reclamació es va presentar el **13 de març de 2023** davant l'Ajuntament. Per tant, el termini màxim legal per dictar i notificar la resolució acabava el **13 de setembre de 2023**.

Després que el Districte rebés la reclamació de responsabilitat patrimonial, es van dur a terme diverses actuacions d'instrucció amb una certa diligència inicial, com ara la sol·licitud d'informes, els requeriments d'esmena, la pràctica de prova testifical i el tràmit d'audiència.

Ara bé, consta que, des de la recepció de les al·legacions presentades per l'asseguradora fins a l'elaboració de l'informe jurídic que fonamentava la proposta de resolució, van transcórrer dos anys i tres mesos.

En aquest procediment no concorria cap dels supòsits de suspensió previstos en l'article 23 de la LPACAP. Tot i que es van practicar diferents actuacions instructores, a l'expedient no consta cap acord formal de suspensió ni la notificació a la persona interessada, requisit imprescindible perquè pogués produir efectes. Tampoc no s'aprecia la concurrència de cap altra causa legal que permetés interrompre o ampliar el termini màxim per resoldre, com ara la necessitat d'obtenir informes preceptius, l'existència de procediments condicionants o requeriments entre administracions o una ampliació excepcional del termini motivada degudament.

Per tant, no hi ha cap justificació legal que expliqui la superació del termini màxim de sis mesos previst per resoldre i notificar la resolució, de manera que la dilació acumulada, superior a dos anys i nou mesos, ha de considerar-se clarament indeguda.

Aquesta conclusió resulta especialment rellevant si es té en compte que, al llarg de la tramitació dels procediments administratius, l'Administració exigeix a les persones interessades el compliment estricte dels terminis legalment establerts per aportar documentació, formular al·legacions o esmenar defectes. El principi de bona administració exigeix una conducta coherent i exemplar per part dels poders públics, que també han de respectar els terminis que l'ordenament els imposa i actuar amb la diligència exigible en la resolució dels assumptes sotmesos a la seva consideració.

Ara bé, un cop transcorregut el termini sense resolució expressa (13 de setembre de 2023), es va produir el silenci administratiu, que en matèria de responsabilitat patrimonial té caràcter desestimatori. Aquesta circumstància habilitava la persona interessada a interposar el recurs contenciós administratiu corresponent, sens perjudici que l'Administració continués obligada a dictar una resolució expressa.

Finalment, un cop dictada la resolució expressa desestimatòria, la persona interessada disposa de les vies d'impugnació previstes legalment, bé mitjançant la interposició del recurs

administratiu corresponent davant el mateix òrgan que la va dictar, bé acudint directament a la jurisdicció contenciosa administrativa per a la defensa dels seus drets i interessos legítims.

En definitiva, la tramitació descrita evidencia una dilació indeguda i desproporcionada, incompatible amb els principis d'eficàcia, celeritat i bona administració que han de regir l'actuació administrativa. La resolució notificada el mes de juny del 2026 és manifestament extemporània, atès que el termini màxim legal per resoldre havia estat superat àmpliament, sense que consti cap causa que permeti justificar aquesta demora.

4. Responsabilitat en la tramitació del procediment

En relació amb el procediment de responsabilitat patrimonial analitzat, cal subratllar que els titulars de les unitats administratives i el personal al servei de les administracions públiques tenen una responsabilitat directa en la tramitació ordenada dels expedients, d'acord amb l'article 20 de la LPACAP. Aquesta responsabilitat implica garantir que els procediments es duguin a terme d'una manera eficient i sense dilacions injustificades, respectant els terminis legals establerts per a la resolució i la notificació.

Entre les seves obligacions principals hi ha les següents:

- **Responsabilitat directa del personal encarregat del tràmit:** els funcionaris han d'evitar retards, omissions o irregularitats que puguin perjudicar els drets de les persones interessades.
- **Obligació de dictar resolució dins del termini:** assegurar el compliment dels terminis legals constitueix un deure essencial per garantir l'eficàcia del procediment i la seguretat jurídica de la ciutadania.
- **Remoció d'obstacles:** el personal administratiu ha d'adoptar mesures per eliminar qualsevol anomalia que impedeixi l'exercici dels drets de les persones interessades, incloent-hi deficiències documentals o endarreriments en la pràctica de proves.
- **Identificació del personal responsable:** la ciutadania té dret a conèixer les autoritats i els funcionaris responsables de la tramitació de l'expedient, ja que això facilita l'exercici de possibles recursos o reclamacions.

Les funcions del personal en aquest àmbit inclouen la redacció i la revisió de documentació, la recopilació d'informes i proves, i el control dels terminis establerts per a cada fase del procediment.

No obstant això, a la pràctica, **aquesta responsabilitat rarament es depura**. La multiplicitat d'intervinents dificulta l'assignació clara de responsabilitats i contribueix a la dilació i a la manca de depuració del compliment dels terminis legals.

En definitiva, la tramitació correcta de l'expedient no només garanteix el dret de la ciutadania a una resolució dins del termini, sinó que constitueix un element central de la bona administració, tot i que a la pràctica la responsabilitat directa del personal implicat sovint no arriba a depurar-se per la complexitat organitzativa i la concurrència de múltiples òrgans.

El Districte es disculpa i atribueix el retard excessiu en la tramitació de l'expedient, d'una banda, a l'increment de presentacions de reclamacions patrimonials, i, de l'altra, a la manca de mitjans tècnics suficients.

Aquesta Sindicatura valora positivament que el Districte reconegui expressament la demora produïda i presenti disculpes per aquesta circumstància. Tanmateix, les causes al·legades, consistents en l'increment del volum de reclamacions i la insuficiència de mitjans tècnics, no poden considerar-se una justificació suficient de l'incompliment dels terminis legalment establerts.

Les dificultats organitzatives formen part de l'àmbit de responsabilitat de l'Administració, que ha d'adoptar les mesures necessàries per garantir el funcionament correcte dels serveis públics i el compliment de les obligacions que li imposa l'ordenament jurídic.

En aquest sentit, aquesta Sindicatura considera que les explicacions aportades permeten contextualitzar el retard, però no en desvirtuen el caràcter indegut. Acceptar que la manca de recursos o l'acumulació d'expedients justifica superacions tan significatives dels terminis legals comportaria, en la pràctica, buidar de contingut les obligacions que la normativa imposa a les administracions públiques en matèria de resolució i notificació dins de termini i deixaria sense eficàcia les garanties que aquestes previsions legals ofereixen a la ciutadania.

Per aquest motiu, la demora produïda s'ha de considerar contrària als principis d'eficàcia, celeritat, seguretat jurídica i bona administració que han de regir l'actuació administrativa.

DECISIÓ

D'acord amb la Carta municipal de Barcelona, aquesta institució té com a missió defensar els drets i les llibertats de la ciutadania i, amb aquesta finalitat, pot supervisar l'activitat de l'Administració municipal.

Considerats els fets i les normes aplicables, conclou que, en aquest cas, **l'actuació del Districte de l'Eixample no ha estat ajustada a dret ni eficaç, ja que ha superat a bastament el termini legal per resoldre l'expedient de responsabilitat patrimonial.**

Per tot el que s'ha exposat, aquesta Sindicatura resol:

- **Recomanar al Districte de l'Eixample** que traslladi als òrgans municipals competents la necessitat d'adequar els recursos personals i materials disponibles a la càrrega efectiva de treball existent, per tal de garantir una tramitació dels procediments ajustada als terminis legalment establerts i als principis de bona administració.
- **Recomanar al Districte de l'Eixample** que, mentre no es dugui a terme l'adequació de recursos esmentada, adopti les decisions organitzatives pertinents per garantir una tramitació dels procediments ajustada als principis i les normes legals aplicables.

Aquesta resolució es comunicarà a la persona que va formular la queixa i a l'òrgan municipal competent. Per mitjà de l'informe anual d'aquesta Sindicatura, també se'n donarà compte al Plenari del Consell Municipal.

Aquesta resolució s'emmarca dins el compromís de l'Ajuntament de Barcelona amb els objectius de desenvolupament sostenible (ODS), d'acord amb la mesura de govern sobre l'Estratègia d'impuls de l'Agenda 2030. Concretament, es relaciona amb l'objectiu 16.6 "Màxima eficàcia i responsabilitat envers la ciutadania".